

A GYŰLÖLET HUMORA²

Szabó Miklós recenziója

DOI: 10.25116/kozelitesek 2019.1-2.6

A *Fine Red Rain* című bűnügyi regény végén a Mathild nevű prostituált azt vágja a moszkvai ügyészség nyomozója, Emil Karpo fejéhez, hogy romantikus. Karpo ezt kikéri magának, azzal érvelve, hogy nem tett vagy mondott semmi olyat, amivel ez a vád alátámasztható lenne. Mathild erre azt mondja, hogy csupán szarkasztikus volt, amire Karpo azzal felel: „Mint tudja, nincs humorérzésem... nincsenek elnyomott érzelmeim, ennél fogva nincs szükségem rá.”

Karpo megállapítása a humor motivációjáról és funkciójáról egy népszerű nézetet tükröz. A humor a gátlásokból születik. Kellemetlen benyomások és gondolatok elnyomásából, elfojtásából. Karpo kijelentésében van némi szándékolatlan irónia. Miközben igaz, hogy karaktere teljesen mentes a humortól, de aligha az elfojtásoktól. Valódi aszkéta. A munka iránti szenvedélyét és a szovjet állam iránti elkötelezettségét leszámítva, szinte mindent elfojt. Ha a humor és elfojtás közti kapcsolat igaznak bizonyulna, akkor Karpónak igen fejlett humorérzéssel kéne rendelkeznie.

Sigmund Freud volt az első, aki a humort és az elfojtást kapcsolatba hozta. A viccek Freud meglátása szerint üzenetből és technikából állnak. A vicc technikája eltereli a hallgató figyelmét, hogy az agresszív gondolat, amely bírálatot kockáztatna, ha direkt módon jut kifejezésre, biztonságosan kifejezhetővé váljon. A vicc technikája alapvetően kettős. Elvonja a figyelmet a benne meghúzódó tartalomról, majd a hallgató, az első fázistól megcsalva, nevetésével jóváhagyja a tiltott gondolatot, így válva partnerré az agresszióban. Ezáltal a vicc lehetővé teszi a gyalázkodást a konvenciók és illendőség állította nehézségek ellenére is.

Ebből a nézetből következik, hogy minél kifinomultabb egy vicc, annál tolerálhatóbb. Minél nagyobb energiát kell a hallgatóságnak ráfordítania a mögöttes gondolat rekonstruálására, annál kifinomultabbnak tekinthető a vicc. A kifinomultság a vicc technikai kérdése. Minél nagyobb a távolság az elhangzó és a kifejezni kívánt tartalom között, annál elfogadhatóbb a kifinomult társaság számára.

Freud a trágársággal illusztrálta elméletét. A trágárság szexuális gondolatok nyílt verbalizálása az izgalmi állapotot kiváltó személy felé, akitől a kölcsönös izgalom kialakulását remélik reakcióként. Ebből következik, hogy a trágárságot férfiak intézik nők felé csábítás céljából. Amennyiben másik férfi is jelen van, a csábítás nem valósítható meg, ebben az esetben ellenséges érzelmek jelennek meg, és a trágárság a nő felé irányuló szexuális agresszióvá változik. A közbelépő férfi válik a trágárság célzottjává, egy szövetségessé, aki előtt a nőt szexuális célpontként fedi fel, és aki nevetésével ezt jóváhagyja.

² Elliott Oring: *Engaging Humor*. University of Illinois Press (March 2003)

A trágárságnélkülözi a vicctechnikai tulajdonságait. Nyílt, leplezetlen illetlenség. Freud megállapítása szerint az alsóbb népréteg trágársága akkor kezdődik, mikor egy nő a területükre lép. Magasabb körökben egy nő megjelenése pedig pontosan a trágárság beszüntetését jelenti. A trágárság csak a vicc leplező technikájával válhat kifejezhetővé tréfaként. Ezáltal obszcén viccé változik, és feljuthat a felsőbb osztályok területére is.

Ennek megfelelően a magasabb népréteg férfitagjai gyakrabban viccelődnek, és csak esetenként, női társaság hiányában trágárkodnak. Ugyanakkor világosnak tűnik, hogy az alsóbb népréteg tagjai között, ahol elfogadott a trágárság, nincs szükség, se alkalom az obszcén viccekre. Mivel a trágárság közvetlenül kifejezhető, nem nyernek semmit a szexuális agresszió álcázásával.

Egy általánosabb megállapítás is tehető. Ha egy ellenséges gondolat közvetlenül kifejezhető egy szituációban, akkor nem szabadna vicc formájában megjelennie. Mivel a vicc funkciója éppen a belső és külső ellenállás megtörése, ezért olyan helyzetben, ahol az agresszió nyílt és közvetlen, nem fog megjeleni.

Ez természetesen csak elmélet, mely könnyedén ellenőrizhető. Mindössze találni kell egyéneket vagy csoportokat, akiknek nincsenek rejtett törekvéseik, akik nyíltan fejezik ki agressziójukat, és meg kell vizsgálni, hogy alkalmazzák-e a humort. Ma az Egyesült Államokban olybá tűnik, hogy nincsen hiány olyan csoportokból és egyénekből, akik radikálisan és nyíltan fejezik ki ellenszenvüket faji, etnikai és vallási kisebbségek, kormányzati intézmények és tisztségviselők, politikai pártok és jelöltjeik irányába. Használják ezek az egyének és csoportok a humort, hogy kifejezzék faji, etnikai és politikai haragjukat?

A Fehér Árja Ellenállás egy neonáci csoport, melyet a kaliforniai Falbrookból származó Tom Metzger alapított. Korábbi megnevezése a Fehér Árja Politikai Szervezet volt. Metzger a David Duke vezette louisianai Ku Klux Klán Lovagjai szervezet tagja, és a kaliforniai tagozatának nagysáránya. Metzger és mozgalma 1980 óta jelenteti meg WAR című újságját. 1995-ben honlapot is létrehozta a kiadványnak.

A Fehér Árja Ellenállás és annak Metzger fia vezette ifjúsági tagozata, az Árja Ifjúsági Mozgalom (eredetileg Fehér Diák Mozgalom) elkötelezte magát az árja faj felsőbbrendűségének visszaállítására az észak-amerikai kontinensen. A fehér faj „fejlődésre és védelemre” szorul a „nem fehér megszállókkal” vagy „sáreemberekkel” szemben, akik mind a környezetet, mind a génállományt tönkreteszik. A Fehér Árja Ellenállás a nemzetközi kapitalizmust, a kommunizmust, a demokráciát, a pártpolitikát és a vallást is az árja túlélést veszélyeztető fenyegetésnek látja. A szervezet bevándorlóellenes és holokauszttagadó.

A WAR által képviselt nézetek szerint az árja fajt a nem árja csoportok teszik tönkre, elsősorban a feketékkel való fajkeveredésen keresztül. A környezetet szennyezik, a tartalékokat kimerítik, az állásokat kisajátítják a beáramló latin, ázsiai és más, nem árja bevándorlók. A zsidók, akiket nem

tekintenek se fehérnek, se az Ószövetség zsidósága leszármazottainak, teremtették ezt a helyzetet, mivel ők irányítják mind az Amerikai Egyesült Államok kormányát, mind a médiát. Ők a „Világ Ellenségei”, paraziták, akik elszívják a társadalom vagyonát és életét, és akik megtalálhatóak „minden fajilag és kulturálisan mérgező áramlat mögött.”

A Fehér Árja Ellenállás álláspontja, ami megjelenik és felelevenedik a WAR lapjain, csak az azt kísérő, számtalan etnikai előítéletes kifejezés ismeretében érthető meg. A Fehér Árja Ellenállás faji szegregációs irányelvei mögött a feketék, zsidók, mexikóiak, más „nem fehérek” és a homoszexuálisok iránt érzett mély ellenséges indulat áll, melyet a WAR nem rejt véka alá. Ritkán bújnak virágnyelv mögé. „Nigger”, „Spook”, „Kike”, Bagel Snapper, „zsidó” (mint melléknév a „zsidó kultúra”, „zsidó pénzelt”, „zsidó lárva”), „Gook”, „Slope”, „Jap”, „Chink”, „Spic”, „Greaser”, „buzi” és „leszbi” kifejezések tarkítják a WAR hasábjait minden számban. Általánosítások, mint például „a vietnamiak, a Puerto Rico-iak és mexikóiak, japók, sárgák, afrikaiak és 101 más foltos seggű majom faj” vagy „a füstösek, babzabálók, korcsok, AIDS-hordozók és khazarok (zsidók) beszivárgása, az egykor érintetlen, szépséges Amerikába” bizonyítják, hogy a Fehér Árja Ellenállás fajgyűlölő csoportosulás, és a fajvédelmet nem pusztán elvont ideológiai programként kívánja hirdetni.

Habár a WAR elsősorban egy „komoly” rasszista ideológiát és terveket terjesztő politikai kiadvány, a humor pillanatai gyakoriak, sőt kiemelkedőek. Szójátékok, mint a „Jewspaper”, „Jewmedia”, „Juwnited States”, „Latrino” és „Turd world” gyakran megjelennek és reflektálnak a WAR gyakran kifejtett nézeteire, melyek szerint zsidók irányítják a kormányzatot és a médiát, a latinok és más „sáremberek” szennyezik a faji tisztaságot, a kultúrát és a környezetet. Mint más újságokban, a főcímek gyakran jól ismert kifejezésekre építve parodizálnak. Például egy Szovjetunióba történő második látogatás a „Back in the USSR” címet kapta, míg az Oliver Norton ezredes cionizmusát taglaló cikké az „Another Mess You’ve gotten US in Ollie”. A „Kikewatch” (Zsidófigyelő) című szekció önmagában a „Klanwatch” program kigúnyolása, melyet 1979-ben Déli Szegények Jogi Központja alapított, hogy megfigyeljék a rasszista csoportok tevékenységét, mint amilyen a Fehér Árjak Ellenállása. A WAR ritkán, de megjelentet szájhagyomány útján terjedő vicceket is: „Mi az, 8 mérföld hosszú, és az IQ-ja 68? – A Martin Luther King Napi Felvonulás.” Vagy: „Hogyan veheted elejét, hogy öt fekete férfi megerőszakoljon egy fehér nőt? – Dobj nekik egy kosárlabdát.”

A humor messze leggyakoribb megjelenési formája a képregény. Minden példány tele van különböző hosszúságú képregényekkel. Nem mindegyik szándékoltan humoros, de jó részük igen. Az ellenvéleményüket a humornak a média más területein is alkalmazott technikáival fejezik ki, mint a szójáték, a túlzás, az irónia, az indirekt megjelenítés, az általánosítás, a célzás.

A képregények jobbára csak minimális eszközt használnak, a karikatúra tűnik a többségük egyetlen humorforrásának, elsősorban a fizikai jellegzetességek eltúlzására építve. Az első ábrán a rendkívül vastag ajkak, az elképesztően széles száj és orr, a nagy, de félig csukott szemek, a kiugró

szemöldökcsontok, a homlok hiánya alkotják a karikatúra fizikai aspektusát. Az ábrák további tettek vagy viselkedésformák megjelenítésével adnak undort az arc fizikai megjelenítéséhez. Az alak ujjával az orrába tűr, nyáladzik, és vonalkák jelzik, hogy olyan szagot bocsájt ki magából, mely legyeket vonz. A szöveg felhívja az olvasó figyelmét, hogy ne nevessen a karikatúrán: „Ne neved Fehér Ember! Ez a bűzlő, rongyos szájú barom lényegesen hamarabb fog álláshoz, ösztöndíjhoz vagy segélyhez jutni, mint te ebben a mai világban.” A szöveg nem használ semmilyen humortechnikát, leszámítva talán némi iróniát. A humor forrása a képtelenségben rejlik, hogy az ábrázolt utálatos figura kiemelt helyet foglal el a társadalomban. A képtelenség adott, hiszen a WAR olvasói szerint a kormányzat politikája előnyben részesíti az alkalmatlan kisebbségi csoportok tagjait, szemben az életerős fehér emberekkel.

A második kép a feketék hasonló karikatúrája. Kiegészítésként itt megjelennek a figurához kapcsolódó sztereotipikus preferenciák és bűnök – pornográfia, tánc, alkohol, hangos zene, torkosság, erőszakosság és a jóléti juttatásoktól való függés –, melyek a morális „értékeit” hivatottak ábrázolni. Az által válik viccé, hogy mindezen bűnökben való részvétel egyazon pillanatban, össze nem illő módon jelenik meg. Az ábrázolás túlzó és teljesen hiteltelen, talán még a WAR olvasói számára is. A viccet az írás teszi teljessé, mely arra utal, hogy a földi bűnök egy időben való élvezete egyfajta idilli állapotot hoz létre, egy „Nigger Mennyországot”, mérhetetlen kívánatosságuk miatt.

A harmadik kép szóviccet használ az írásban, és jelentős túlzást a képi megjelenítésben. A felirat, „Jew-Jitsu”, egy szóvicc a „jujitsu” alapján, mely gyengéd művészetet jelent, és egy japán harcművészetre utal, ami az ellenfél súlyát és lendületét fordítja visszájára. A kép egy zsidót ábrázol, harcművész öltözékben, amint elképesztő méretű orrát használja, hogy fejbe vágjon egy ázsiai figurát, aki szintén harcművész öltözéket visel. A mellékelt felirat a következőt hirdeti: „Ez az ősi, halálos, zsidó harcművészet, mely ellen nincs védelem”. A humor forrása az a sztereotípiák, hogy a zsidóknak nagy orruk van. A rajzon ez azonban a hihetlenségig túlzó. Akármilyen méretű is valakinek az orra, senki se gondolja valóban, hogy olyan nagy és erős, hogy fegyverként legyen használható. Így aztán az írás teljesen ironikus.

A negyedik kép egy kicsit kifinomultabb. Egy kötött sapkás fekete férfit ábrázol, amint egy táblát tart: „Kifogásokat keresek ételért!”. Ez csak akkor válik érthetővé, ha a befogadó látott már az utcán élők által gyakran használt „Dolgozok ételért!”-feliratú táblát. Az értelmezés kézenfekvő. A feketék nem dolgoznak, és nem is fognak. Csak arra képesek – amiben melleleg a legjobbak –, hogy kifogásokat keressenek, miért nem dolgoznak, és miért kell ennek ellenére támogatni őket.

Egyes képregények csak szóban terjedő viccek grafikus megjelenítései. Az egyik képregény ezt a kérdést tette fel: „Mi lehet a leginkább helytálló megjegyzés?” A válasz: „ostoba nigger, kapzsi zsidó, terhes mexikói.” A képen egy terhes nő látható hét kiskorú társaságában és egy megszületőfélben lévő nyolcadikkal. Víztócsa a lába alatt, és kis kezek lógnak ki a szoknyája szegélye alól. Egy másik képregényben a következő áll: „Van egy rossz és egy jó hírünk. A rossz, hogy a marslakók szálltak...

a jó, hogy niggerekkel táplálkoznak.” A kép egy félelmetes földönkívüli lényt ábrázol, hosszú, éles fogakkal, amint egy hátrafordított baseball sapkás fekete tinédzsert tart az egyik kezében, míg egy másikat már a szájába tuskolt.

Nincsen ezekben a képregényekben semmi, amit a WAR ne merne, vagy ne állított volna már ezelőtt is direkt módon. A fekete erőszak és morális degeneráció, a zsidó kizsákmányolás, a mexikói népességszaporodás olyan témák, amikről cikkeiben is ír a WAR. „Az utcai niggerek legalább 15%-a, de legalábbis minden hatodik elmebeteg. Ezért aztán, mikor egy rendőr járőrözik és meglát egy fazont egy papírzacskóba rejtett üveg Cobra vagy T-Bird itallal, nagymértékben feltételezheti, hogy ez az ember inkább megölné őt, mintsem logikus válaszokat adna egy igazoltatásnál. Miért? Mert az utcák tele vannak őrült niggerekkel.” „70%-a a (fekete) születéseknek illegitim, miközben a férfiak csak veszekszenek és nevetnek, ha a mi társadalmunk arra kéri őket, hogy vállaljanak felelősséget a születésszám-csökkenésben, miközben már önmagában az is sérti a szemet, hogy a munka megtartásának koncepciója azonos a közteherviselésben való részvételi képességükkel, a többségük inkább ücsörögne, iszogatna, táncolna és énekelne.” „Egy zsidót könnyen felismerhetünk az arcáról... Vannak szőke és kék szemű zsidók, akikben mégis felismerhető a zsidó küllem és jellem.” „A kapitalisták és kommunisták ádázul csipegetik a húsunkat, miközben az elszánt kampósorrú uzsorások a megsemmisítésünkre szervezkednek.” „Csak mi, a Fehér Amerikai Vesztesek hisszük el a testvéri szeretet megtévesztő szavát, és nyitjuk tágasra határainkat, hogy aztán az adófizetőink etessék, ruházzák és orvosi ellátásban részesítsék a végtelen számban beözönlő sáremberek tömegeit.” „A Mestizo Latrinok vágya, hogy bevándorlással és magas születésszámmal elfoglalják az összes észak-amerikai várost.” Sőt azt is állíthatnánk a fentiek alapján, hogy az explicit tartalmak még ocsmányabbak és ominózusabbak, mint a képregényekben foglaltak.

A WAR nyíltan és egyértelműen vállalja ellenségességét a zsidók, feketék, mexikóiak, ázsiaiak és homoszexuálisok irányában, de az árja faji felsőbbrendűség tényleges elérésének módjaival kapcsolatban már sokkal indirektebb. A WAR nem buzdít specifikus erőszakos cselekedetek végrehajtására a célok elérése érdekében. Amikor erőszakra buzdít, akkor absztrakt, általános és rejtett formában teszi azt.

Az erőszak egyértelmű hirdetésétől való tartózkodás okai a jogi megfontolások lehetnek. Az erőszakra való burkolt felbujtás az első alkotmány-kiegészítés értelmében védett beszéd. Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának döntése értelmében „az erőszakos cselekedetre való felhívás morális érdekre vagy morális szükségszerűsége hivatkozva alkotmányosan védett”, a törvénytelen cselekedetek említése viszont, vagyis „felkészíteni egy csoportot erőszakos cselekedetre és rávenni annak megvalósítására, már nem az.”

Kétségtelen, hogy Tom Metzger tisztában van a két cselekedet eltérő megítélésével. 1990-ben Metzgeréket Oregonban beperelte a Déli Szegények Jogi Központja és a Becsületsértés Ellenes Liga egy

bűncselekménnyel kapcsolatban, melyben bőrfejűek megölték egy etiópai diákot, Mulugeta Serawot. A felperesek azt állították, hogy Tom és John Metzger „felbujtották vagy támogatták” a bőrfejűeket, akik megölték Serawot. Védelmében Tom Metzger azt állította, hogy irodalmi tevékenységének „semmi köze ahhoz, hogy ténylegesen feketéket öljenek meg az utcasarkokon.” Azt állította, hogy csak az önvédelem esetében támogatja az erőszakot, és az általa hirdetett forradalom nem feltétlenül erőszakos. Az újságja hasábjain és a telefonos forródrótjain megjelenő erőszakos konspirációra való felbujtásnak tűnő tartalmakat „dezinformációnak és szatírának” állította be. Leszögezte, hogy nem buzdított azonnali erőszakra, ezzel is bizonyítva, hogy pontosan tisztában van vele, milyen beszédmódok védettek, és melyek nem.

Ha feltételezzük, hogy a humor annak a kifejezésére szolgáló eszköz, amit máskülönben elfojtanánk, várható, hogy az erőszak humorba rejtve jelenik meg. Különböző rajzok mutatják, hogy az erőszak feketék, zsidók vagy mexikóiak ellen megfelelő ellenlépés a fenyegetésre, amit létezésük jelent a fehér fajra. Az ötödik képen egy fehér nőt molesztáló fekete férfi látható, akit a mögötte álló szakállas fehér férfi fejbe vág egy feszítővassal. A fekete férfi koponyája besüpped az ütés hatására, mintha gumiból lenne, a szemei pedig teljesen kiugranak a szemeüregből. A csatlakozó szövegben egyáltalán nem használnak humoros elemeket. Egyértelmű üzenet: „Vegyük észre! A növekvő fekete bűnözés térdre kényszeríti a nemzetet... Ha érdekel az otthonod, családot, a fajod jövője... akkor eljött az ideje, hogy visszavágj.” A WAR nézeteinek szempontjából az egyetlen humorosnak nevezhető részlet a rajzban a fekete férfi karikatúrájának groteszk mivolta. Ajkai olyan nagyok, hogy az egész arcát kitöltik, és teljesen eltakarják az állát. A nyelve hasonlóan természetellenesen nagy és kilóg a szájából. Az ütés hatására eltorzuló fej és a kiszakadó szemek tovább erősítik a túlzásokat.

A humor ebben az esetben – amennyiben annak nevezzük – nagymértékben hasonlít az első képen látottakhoz. A karikatúrára korlátozódik és az erőszakra való testi reakció eltúlzására. A hozzá tartozó szöveg egyáltalán nem humoros, teljesen komoly üzenetet hordoz, a feketékkel és a fekete bűnözéssel szembeni erőszakos fellépésre való buzdítás, ami a kép értelmében fizikai erőszak legyen.

A hatodik ábra is egy humortechnikát használ, egészen pontosan a zsidó archberendezés karikatúráját és a zsidó pókként való ábrázolását, melyet ki kell irtani. Bár a metafora rokona a humornak, de szigorú értelemben véve nem az. A metaforák humorossá válhatnak, ha meglepően ráillenek a megjelenített személyre vagy szituációra. Ebben az esetben ez a „pók zsidó” gázzal való üldözése és a gázpalackon álló „Berg Spray” felirat szemben a „bug spray”-el.

A rajzot kísérő vers alapvetően komolynak tekinthető, bár kibontja a pók-metaforát, és humoros hangvételt ad az egyszerű és egyenletes ritmusa.

Természetesen a feltételezés, hogy a zsidók pókok, akiket gázzal kell kiirtani, sokaknak teljesen komoly. Nem világos azonban, hogy az üzenet, ami az ilyen humor mögött áll, vajon elnyomott, elfojtott, vagy csak nem tud más direkt módon diskurzusba kerülni.

Ami azt illeti, a WAR lapjain nagy figyelmet fordítanak az erőszak kérdésének. A Fehér Árja Ellenállás véleménye szerint szükség lehet fegyveres összecsapásra az élőhelyért, ételért és a génkészlet védelme érdekében. A Fehér Diákok Egyesülete egy „TEDD, és NE TEDD” listáján ez látható: „LEGYÉL ERŐSZAKOS.” Egy a faj koncepciójáról folytatott gondolatmenet a következőképpen ér véget a WAR lapjain: „Ha a gyilkosság, rablás, megtevesztés, a lovagiasság felfüggesztése valamilyen más faj, vagy rassz irányába a saját fajunk túlélését jelenti, akkor csakis jónak minősíthetjük... Ha a fajunkat veszélyezteti egy másik faj, akkor a fenyegetés hordozóját meg kell semmisíteni.”

A terrorizmus, a bombakészítés és az ötödik alkotmány-kiegészítés gyakori témák a WAR lapjain. Az olyan fogalmak, mint az „összetartozás érzése”, „a bajtársiasság szelleme”, az „önmegváltás”, amik egy terrorista csoporthoz csatlakozással tapasztalhatóak meg, a terrorizmust vonzóan jelenítik meg. Esszéikben közlik a terrorizmus politikai céljait. A WAR kiemeli és dicsőíti a rasszistákat, akik valamilyen bűncselekmény következtében börtönben ülnek – politikai fogolyként, mártírként tünteti fel őket. A központi kormányzat elleni fegyveres felkelésekről szóló történelmi esszék is igen gyakoriak, és fikciók nyújtanak segítséget robbanószerkezetek, hangtompítók készítése mikéntjének leközléséhez és a célpontok azonosításához, merényletek előkészítéséhez, postai csaláshoz, autólopáshoz, és a rendőri intézkedés elkerüléséhez. Ezek az írások gyakran bibliográfiát is tartalmaznak.

Az Egyesült Államok jelenlegi helyzetét az 1905-ös sikertelen orosz forradalomhoz hasonlítva, a WAR annak lehetőségén töpreng, hogy mit lehetne tenni, ha ezer fehér hajléktalan azt követelhetné, hogy Clinton elnök találkozzon velük a Fehér Ház előtt. Az esemény leírása után a következő olvasható: „Hallottál már M-16-ost kerepelni automata üzemmódban?” Véggkövetkeztetésként pedig azzal a megállapítással élve, hogy minden sikeres forradalmat egy sikertelen előzött meg, az esszé ekképpen zárul: „Hadd szóljon!”

A faji és etnikai erőszakkal kapcsolatos talán legnyíltabb állítás abban az esszében jelenik meg, melyben a szerző feleleveníti Joseph Starin tetteit, és így elmélkedik: „Milyen kár, hogy 15000 lengyel tisztet lőttek le... 15000 zsidó helyett.” A szerző tovább fejtegeti a lehetőségeket: „Ha fognánk 15 millió afrikait és vízbe fojtanánk őket... ha fognánk 80000 mexikói szakadtat, és elégetnénk őket a kaliforniai sivatagban... ha fognánk 300000 zsidó antropológust, bankárt, pénzügyi tanácsadót, pszichiátert és pszichológust és élve elégetnénk őket Beverly Hillsben... szívességet tennénk a világnak.”

Az erőszakkal és kiirtással való foglalatosság ellenére a WAR azt mondja, ne bátorítsunk specifikus cselekedeteket. Az erőszak absztrakt ideológiai irányelvként jelenik meg, vagy önvédelemként. A gyilkosság és zűrzavar a fikció keretein belül jelenik meg, vagy csak utalnak rá. Még a zsidók, afrikaiak és mexikóiak tömeges meggyilkolása is csupán feltételes beszédben jelenik meg. A Fehér Árja Ellenállás tartózkodik az erőszakos cselekedetek pontos leírásától humoros és humortalan formában egyaránt.

A humor nem kínál a nélküle meglévőknél több lehetőséget az agresszió és az agresszív programok indirekt megjelenítésére. Se a humoros, se az elvont formák nem hívnak fel arra, hogy holnap menjél el és vadásszál le egy feketét vagy egy zsidót. Így aztán semmit sem kommunikálnak a humoron keresztül, amit más formában ne közölnének. Bármilyen védelmet is ad egy komoly üzenetnek a humor álarca, az elfedés és a védelem nem azon erényei, melyek vonzóvá varázsolják a Fehér Árja Ellenállás számára a humort.

Meg kell néznünk a hetedik és a nyolcadik képet is ahhoz, hogy lássuk, a faji erőszak, a gyilkos erőszak még bennfentesebb lehet, ha humoros keret nélkül kommunikálják. A hetedik képen bőrfejúek verik, késelik és fojtogatják fekete ellenfeleiket, miközben a háttérben felcsapó lángok egy teljes faji háború képét vetítik elénk.

A nyolcadik kép azt veti fel, hogy az illegális bevándorlás problémájára a hadsereg határon történő állomásoztatása lenne az orvosság, azzal a paranccsal, hogy azonnal lőjenek a határsértőkre. Számomra úgy tűnik, hogy az erőszak ilyen grafikai ábrázolása sötétebb és zavaróbb, mint a képregények, amik a leggusztustalanabb karikatúrához, vagy a legnyersebb humor eszközához fordulnak. Talán mert még a legelkötelezettebb rasszista is felismeri a karikatúra túlzásait és a humoros technikák mögött húzódo képtelenséget. Következésképpen a humoros képregénnyel közölt üzenetet maga a technika teszi hiteltelenebbé. Az üzenet komolysága inkább gyengül, mint elrejtőzik a humor keretében.

Ha a humort nem maszkként és rejtekként használja a Fehér Árja Ellenállás, akkor mégis milyen más szerepet tölt be a publikációban? Tom Metzger állítása szerint a képregények célja az olvasók eljuttatása a tartalmasabb cikkekhez. Valószínűtlennek tűnik, hogy a sablonos és undorító karikatúrák a munkásmozgalmak történetéről, a fegyveres ellenállásról, vagy az árja hit gyökereiről szóló hosszú és összetett cikkekhez vezetnék az olvasókat. Az a tény, hogy a képregényeknek nincs tematikus kapcsolata az esszéekkel, azt feltételezi, hogy eltérő kommunikációs célokat szolgálnak.

A WAR-ban megjelenő képregények kondenzált és leegyszerűsített képviselői a fajokkal kapcsolatos képzeteiknek és terveiknek. A mennyiségi kapcsolat igaz kép és szavak között. Egyetlen kép megjeleníti a Fehér Árja Ellenállás érzelmeit a feketék, zsidók irányába, és hogy szerintük mit kéne tenni ezekkel a csoportokkal. Nincsen szükség hosszadalmas megfogalmazásra. Bárkinek, aki felkeresi a honlapot, vagy megvásárolja a lapot, csak másodpercekre van szüksége, hogy felmérje a publikáció hangvételét.

A képregények arcba mászó közlések. A WAR büszke az illusztrációi rasszista és zavaró természetére. Mert inkább megjelenítenek, mint elfednek, a karikatúrák azt tudatják olvasóikkal, hogy a rasszizmusnak nyilvánosnak és egyértelműnek kéne lennie. Azt mutatják, hogy nincs miért félni a liberálisoktól, a politikai korrektektől vagy a törvénytől. Azt bizonyítják, hogy a nyílt rasszista kifejeződést védi az Alkotmány. Ezért aztán a karikatúrák inkább a rasszista karikatúra és közbeszéd nyilvánossá tételét célozzák, és nem ezek elrejtését. Arra bátorítanak másokat, hogy legyenek nyitottabbak, és ne legyen szégyenérzetük rasszizmusuk okán. Egy a nyílt rasszizmus számára

megfelelő légkör, vagy akár kultúra megalkotása a céljuk. A konvenciók ilyen nyílt megtámadásán keresztül szerzik meg jogalapjukat a vezetésre a rasszista mozgalmak irányítói.

Ez talán megmagyarázza, hogy a WAR miért támaszkodik nagymértékben a grafikus ábrázolásra, de nem magyarázza meg a humor elterjedését. Végére is a nem humoros képregények legalább olyan egyértelműek és sikeresek lehetnek, mint a humorosak. Nézetem szerint a humoros kommunikáció többet tesz, mint a benne foglalt tartalom közlése. A humor feltételez egy közösséget, egy nevető szövetséget, ahol a nevetésen osztozunk. Bár a humor nevel, de nem az utasítások alapvető formája. Nem az a forma, amivel emberek rávehetőek arra, hogy elfogadjanak bizonyos nézeteket. A humor sokkal inkább arra ösztönzi az egyént, hogy felébressze az általános tudásának egy részét, hogy értelmezze azt. A humor csak akkor sikeres, ha a résztvevők olyan koncepciókkal, asszociációkkal, értékekkel találkoznak, amiket már ismertek. Egy esszében a szerző megpróbálhat meggyőzni, de nincsen rá garancia, hogy magán kívül mást meggyőz. A meggyőzés azt jelzi, hogy az egyetértés még nem alakult ki. A humor ezzel szemben azonos gondolatokkal és értékekkel rendelkező személyek meglétét feltételezi. Egy képregényen való nevetéshez el kell képzelnünk, hogy hozzánk hasonlóan mások is nevetnek rajta. Mivel a WAR olvasói nem alkotnak szervezett csoportot – az olvasók többségét marginális, magányos és elszigetelt egyének alkotják –, ez valószínűsíti, hogy a közösségéretre kétségbeesett szükségük van.

A tény, hogy a gyűlölet-csoportok alkalmazzák a humort, nem félreértendő. Nem szabad belső kapcsolatba hozni a humort és az agressziót. Egészen pontosan az a feltételezés, hogy a humor az agresszió elrejtése, éppen megdőlni látszik a Fehér Árja Ellenállás humorának vizsgálatával. A Fehér Árja Ellenállás humora nem álcáz semmit. A gyűlölet és az erőszak vágya mindenki számára világos. Minden esszében és minden rajzban, komoly és komolytalanban egyaránt, újra és újra nyilvánvalóvá teszik. Ez nem jelenti azt, hogy a humor soha nem szolgál az agresszió elfedésére. Ugyanakkor veszélyes lenne azt feltételezni, hogy a humor jelenléte mindig tartalmaz valami rejtett, vagy fel nem fedett ellenségességet. Mikor a humor ellenséges, az minden bizonnyal szándékos, és a hatás egyértelmű. A humor olyan, mint egy éles kés, tucatnyi hasznos funkciója lehet, és csak néhány célja káros és pusztító.